

АБОНАМЕНТИ:

Въ стария, за 6 м. — 7 л.
Въ стария, за 12 м. — 14 л.
Единъ брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ
Нелегален периодичен, сряда и петък

ОБЪЯВЛЕНИЯ:

На IV стр. 15 ст. на кв. см.
Адресъ:
г. Добруджа
г. Бабадагъ
Въ не се връщатъ

Краятъ наближава. — Народностното ни обединение. — Прегледъ на пресата. — Посрещането на отвлъченитъ въ Кюстенджа. — Преговоритъ за миръ съ Ромъния. — Мобилизиране японската флота. — Америка и окупирането на Сибирь. — Декларацията на Клемансо въ камарата. — Хроника и пр.

П. Годоровъ

КРАЯТЪ НАБЛИЖАВА.

На 28 августъ 1916 година телеграфътъ разнесе по четиритъ краища на сѣта вѣстия за подлостта на единъ народъ, който запечата на вѣчност въ историята своето национално унижение. На тая дата Ромъния обяви война на Австро-Унгария и нахвърла въ нашия прѣдѣл. Довчерашна нейна съюзница, тя изненади на своята чест и кѣтва. Настъпиха минути на кризисъ, но не и на отчаяние. Нащо, обаче, замре въ душата на българския народъ; сърдцата трѣпнаха прѣдъ една голяма неизвѣстност. Ударътъ не идеше отъ изнеда, нѣ бѣше изчезналъ за отбавяне. Въ тала на сѣвернитъ армия и то въ много тежки дни, застахме новия противникъ, който отвори широко своитъ драматични порти на неизявения потокъ отъ войски — Русия. Една единствена вѣра крѣпеше въоръжения български народъ — надеждата за отплатата на орудана чест и жаждата за мѣстъ за осквернено родно огнище. Добруджа възкрѣсна въ наметъта на жътва борба съ своя пламененъ жаръ. Всѣки отъ дѣла прада мислѣтъ, че е настѣпилъ най-подемъ частъ за реализирането народнитъ копнежни завети, тасни отъ нѣмски държавнически сѣтви. Трѣбваше да откриемъ своитъ карти на она сѣдѣ, когато изрече се всички пламъкъ на своята кристална душа. Не бѣ по характера на България да крѣне желика на своитъ чувства; той се силно измѣняше отъ това хипокритство. Ний открихме своята страшна рана, която отъ половинъ вѣкъ ни мореше. На 28 августъ 1916 г. ний можехме свободно да извикаме: край на душевнитъ терзания, дойде часътъ да дигнемъ своя гласъ и за другия, оскѣнъ Македония, поробенъ край!

Окриленъ отъ идеалността на своето дѣло, българския войнъ се хвърли въ неравна бой и надигна себе си. Съ неопознано въ историята себепризнание, той нагази въ страната на своитъ дѣда, крѣпѣтъ здраво отъ вѣрата, че неговата кръвъ ще ороси родни поля, гдѣ витае духътъ на мѣтали вождове и народни труженици. Тая бѣ разковнието на неговата вѣжита отъ поета посломкиа мѣтъ. Вратѣ не водѣтъ само намира съ стрѣвъ да открие неговия духъ, обаче, той остана добрай бодъръ и твърдъ на своя постъ, защото знаеше цѣлата на своята смѣтъ. Ни стѣгна назадъ; той умишлено съ усмивка за родния край. Духътъ на Караджата бѣ завладѣлъ неговата душа. И лето той отъ побѣди кѣтъ побѣди! Богато бѣ опрѣлъ желивѣнитъ си гърди на старата добруджанска граница, той не падна духомъ прѣдъ грозната вѣтъ за десанта въ тала му при Рахово, защото живѣеше съ пълна вѣра въ себепризнание на шепата братя по оружје, които бѣ оставили да пазятъ неговитъ семейни огнища.

Врагътъ бѣше сломяванъ, гдѣто и да се покаже. Легенди послѣ легенди, удара слѣдъ ударъ! Ослѣдъ епичнитъ боеве на месата юнаци при Добруджа, дойде позорната роунишка катастрофа при Тутраканъ. Числото на противника не важеше. На тая два пункта бѣше рѣшена на половина задачата, но краятъ на дѣлото не бѣ довършенъ. Трѣбваше да бѣде очистена цѣлата родна земя — скалата Добруджа отъ вражеския кракъ. Оже усилна и жертахъ, оже епични борби и страдания и... идеалътъ бѣ осмѣствѣтъ. Неприятелътъ бѣде отхвърленъ задъ

легендарния Дунавъ и българския войнъкъ опрѣ здраво желивѣнитъ си гърди на изгнѣтъ му води. На 4 януарий 1917 г., слѣдъ четирѣ мѣсеченъ непосилненъ крѣпавъ походъ, Добруджа бѣ оварена съ зоритъ на на сладката свобода. Оросена съ крѣвитъ на сѣвернитъ войски, прибра въ своитъ прѣгърѣдки сѣвернитъ кѣсти на българскитъ, германскитъ, турскитъ и австро-унгарскитъ герѣ, тя прѣди четирѣдесетъ мѣсеца, вкусна плодовѣтъ на нѣния си животъ.

Завизаха се кѣчителнитъ дни на бѣдамата-неизвѣстност. Злословеше се за ново робство. Сърцата трѣпнаха, въ духитъ не отпадаше, защото българитъ се научи отъ отпѣтъ, какъ сладко се мре за роденъ кѣтъ. Всѣка една тревожна душа се посрѣмаше отъ народъ и армия съ буренъ изразъ на чувствѣ. Разумитъ бѣше замрѣлъ и така трѣбваше да бѣде. Четирѣдесетъ мѣсеца ний живѣхме съ кѣчени и здраво стѣснѣтъ юрѣтъ. Млади и стари бѣха се закачили да извратъ до единъ за своята свобода. Прижѣтѣнето на българския войнъ, неговата бодростъ и вѣра въ нескрушѣната народна мѣтъ, крѣпѣха неговия духъ и скрѣпѣха неговитъ надежди. Па и кой можеме да помисли, че оная, който оросиха съ крѣвитъ си родната земя, тѣ оная които пожертваха своитъ чѣда за свободата на Добруджа, ще искористатъ на българския идеалъ? Коя сила можеме да откриемъ отъ прѣгърѣдитъ на майката нейното дѣтъ? Добруджа не можеме вече да бѣде отдѣлена отъ България, своето отечество. При все това обаче, дѣлото се нудѣеше отъ една формална санкция, за да се тури точка на съмнѣнията. Нали бѣше най-добъръ да нѣма двусмисленъ въ искренности на крѣпавата съзена дружба?

Най-послѣ дойде и очаквания часъ. Въ палата на Ширбѣй, двадесетина километра отъ Вукурѣтъ, прѣдъ който буди въ душа на българина тѣжни спомѣни отъ едно крѣтно мѣнало, се рѣши окончателно бѣдамата слѣдѣ на нашия роденъ край. Добруджа ще принадлежи за вѣнаги на България! Ние нѣма да издадемъ евунтски манифѣстъ като Карола отъ 1878 година. Намата прокламация е избѣжѣтъ на чувствата, историческитъ завети на нашитъ бащи и дѣди и послѣдната смѣртна усмивка на загиналитъ за родна земя герои по разнитъ маѣчини поля.

Ослѣдъ 40 години страдания и гнетъ, днесъ вече можеме да си отдѣхнемъ въ успокоение. Зората на свободата възру нашата родна грѣ съ топлинѣтъ на вѣчната трайност. Оже сѣга нататѣкъ Добруджа важѣтъ съ вѣрата въ свѣтлото си бѣдаме и еднѣния съ отечеството си майка. Душата на всѣки българинъ трѣпна, сърдцето забѣа по-силно прѣдъ призрака на изчезаващия кониаръ, който свързваше единѣтъ и споваване улитъ. Днесъ синоветъ задъ древния Хануъ могатъ спокойно да се пригърнатъ съ своитъ братя задъ историческия валъ и да се обрѣкатъ на поразѣлна дружба. Български майка отъ Мизия и Тракия, приборете въ скутовѣтъ си своитъ прѣснати дѣца, откѣрмени съ сладкото мѣто на вашитъ почерпени сестри!

Кѣтъ абонатитъ отъ гр. Тулча. Умоляватъ се всѣки абонати отъ гр. Тулча, които сѣ получавали вѣстника въ разни села изъ окаята и сѣга сѣ се върнали, въ Тулча да съобщатъ новитъ си адреси, като посочатъ № на досѣгашиятъ си адресъ.

Отъ администрацията.

Положението на бойнитъ фронтове.

Възметитъ отъ Шаба на Дѣйствующата армия за 11 III. 1918 г.

Македонски фронтъ. Сѣверно отъ Витоля и въ завоя на Черна, при с Маково, артилерийската стрѣлаба отъ двѣтъ страни бѣше по оживена. Слѣдъ като на 6 и 7-й того, силно поддрѣпнитъ отъ артилерийския огънь, грѣцки части атакуваха безуспѣшно нашитъ постове западно отъ Вардара, днесъ прѣди ризѣмѣде, нѣколко грѣцки рѣни пакъ се опитаха наново да настѣпятъ; обаче, тѣ бѣха крѣпѣво отбѣти само съ огънь. Източно отъ Вардара нѣколко огнени урагани. Въ долната на Вардара и Струма оживена неприятелска аеропланна дѣйностъ.

Добруджански фронтъ. Примирие.

Съюзнически свѣдѣния.

Палестински фронтъ. Цариградъ. Въ околностѣта на Етъ Какаръ, Беграма и Неби-Салхъ, английскитъ атаки бѣдоха отбѣжѣни. Подпоенитъ слѣдъ туй атаки на англичанитъ ни принудиха, на нѣкои точки, да стѣпнемъ, вслѣдствие на което неприятеля завладѣ Патра-нина—Астара и Силвадъ. Сѣверно отъ Ярбѣтъ, английскитъ атаки бѣдоха отбѣжѣни. Главнитъ атаки на англичанитъ сѣ отправени сѣмъ дисочинѣтъ при Авиръ, които, обаче, се намиратъ здраво въ наши рѣцѣ.

По другитъ фронтове нѣщо важно за отбѣжѣване.

Неприятелски съобщения.

Лондонъ. Генералъ Алемби напѣрѣдна сѣверно отъ Ерусалимъ. Войскитъ му се намиратъ на 23 км. отъ Сехемъ. Дѣйствующитъ въ Месопотамия войски на генералъ Маршалъ напѣрѣдватъ по рѣката Ефратъ.

Парижъ. Западенъ фронтъ. Артилерийски двубой по дѣсния брѣтъ на р. Мьоза въ Шампанъ и Вогеитъ. Французската аеропланна ескадра хвърли върху разни германски гарѣ и всеени складове 10,000 кгр. бомби.

Армията въ Ориента. Българската артилерия бѣ доста дѣтелна въ завоя на р. Черна и сѣверно отъ Витоля.

Отъ другитъ военни театри — нѣщо ново.

П. Годоровъ

Народностното ни обединение.

Нашата цѣлъ въ сегашната война е старата наша мечта да се обединимъ. Постоянното въ българската политика на всички досѣгашии правителства е националната мислъ, грижата за обединението на разпокъсаната ни народностъ.

Коя новѣче, коя по малко, всички, обаче, власти въ България сѣ служили безукорно, по разни пѣтища и методи, на нашата цѣлоуспѣхъ. Невзмѣнното въ стрѣмѣжитъ на всѣки българинъ е копнежа за обединение. Надъ тая обща, нескрѣта и постоянна цѣлъ работеха всички държавни институти. Училищата гърмѣха отъ стиховѣтъ на стария български поетъ, пѣли съ жаръ по цѣлоуспѣхъ България! Дѣцата жаждо учеха стиховѣтъ за близката свобода на брата — робъ. Младѣхатъ напѣваха гимназиалнитъ стѣни, тѣни за тѣхното възкрѣсение и на явна смѣртъ търчѣха кѣтъ планинитъ въ неравенъ бой за свѣтлината на угнетения брата. Въ първата Словото Божие се проповѣдаваше, за тържеството на свободата. Театритъ ни караха да плачемъ отъ миниатюрния видъ на ярема на страдания оже българинъ. Казарнитъ ехѣха отъ мощни лѣра и отъ припѣва:

„Молете Бога,
Слѣдъ да мога,
Въ бѣмъ крѣпѣвъ,
Да бѣда прѣвъ.“

Дѣцата ни крѣпѣватъ осмѣдѣти играха сѣщо на война и горѣ на оная, които жребѣя посочеше да

играят страната на тираниа неприятел, — тѣ винаги биваха прѣтрѣпани ужъ на шага отъ бой. Горитѣ нѣмаха мира отъ хайдушкитѣ пѣони и свирхитѣ на копитскитѣ чети. На върволицѣ измѣчени и оголѣли идѣха непрѣкъснато бѣжавци — дѣца, жени и старци отъ робскитѣ краища въ България всѣха година. Неврозепѣ бѣше живота у насъ. Израстнахме до една съ татата на стеницитѣ българи на югъ и обверъ подъ гнетъ на робството. Музиката ни, дълга и миньорна, като плачѣта на гробища, ни говореше за дълга кѣмъ поробенитѣ.

На всѣка власт и институция една и сѣща бѣше високата задача: да подготви и постигне обединението. И днешния врѣмѣ плодъ отъ войната — фактически обединена България — е резултатъ отъ дѣятелността не на едни, а на всички, които работиха, проповѣдваха и пѣха за обединението на българския езикъ!

Врѣмето на нашето освобождение отговаряше на идеята за националната държава, която съществува въ Европа. Въ Санъ-Стефано се начертахъ границитѣ на нашия идеал. Само границитѣ на идеалитѣ ни, защо сѣдѣ нѣколко мѣсеца, въ Берлинъ, европейската дипломация ни раздробя на части, за да услужи на собственитѣ си користи, охранявайки се отъ „опасността“ на циркулирашитѣ празни и фалшиви легенди.

Отъ обрната глава назадъ, ние виждаме отъ тогава до сега съ каква жилава издржливост и упорита послѣдователностъ сѣ вървѣла народа и държавата ни кѣмъ завѣтитѣ на българското плѣме.

Прѣзъ неизречими опасности неотклонно е вървѣла България до сега, за днешния паставъ край на общото дѣло. Кому сърцето не забива отъ радости, но и отъ основателна тревога при образа на асната опасность, при спомена на войната отъ 1885 и на независимостта отъ 1908 година? Какъвъ лудъ и неударимъ устрѣмъ ни е тикалъ на всѣка крачка, дори сѣ раскъ на ситирѣ, кѣмъ народостната цѣлостност и обединение! Да, България трѣскаво работи съ интелекта и мишицитѣ си за днешния резултатъ. Въ своя бунтъ стрѣмѣтъ за обединение тя нѣма подобла на себе си. 40 години отъ свободенъ животъ само на половината отъ българщината стигаме, за да води четири побѣдопосни войни. И всичко това при образцова вътрѣшна свобода и лоялност, развитъ държавенъ механизъмъ, при най-голямъ процентъ отъ грамотностъ на членовѣтѣ си. За насъ може да се каже, че ние и въ националната борба и въ вътрѣшното изграждане се развиваме по установенитѣ демографически законосообразности. Тайната на това необикновено развитие се крие въ нашата силна народностна любов и въ голѣмата сила, съ която ни бутана напредъ плѣмненитѣ завѣти и идеали за пълно обединение, безъ което, както всички видѣхме, нѣма да успѣемъ да развиемъ нашия талантъ на мирни труженици.

Всичко това удари печата и на държавната ни. Въ България мечтателитѣ за доброто на безграничния свѣтъ се броятъ на прѣсти. Въодушевениятѣ на маситѣ е идеала на народноститѣ ни. Държавата остана вѣрна на това обективно и положително въодушевение. Всѣкаждѣ и съ всички срѣдства се работеше за благото на народността и държавния егонизъмъ. Това бѣше червѣщата нишка въ проявленитѣ на държавния ни животъ. Това бѣше характеристичното на държавната ни политика прѣзъ всички режими отъ освобождението ни до днесъ. Между многото държавни проявленія за общата и постоянна цѣль, два сѣ договоритѣ въ послѣдното врѣмѣ за нашето национално обединение. Договоритѣ отъ 1912 и 1915 години. Два договора сѣ напълно противоположни сценарии, но сѣ една и сѣща цѣль. Въ 1912 година имаме договоръ за „братски съюзъ съ балканскитѣ християнски народи“, подъ руско поръчителство, за народното ни обединение, а въ 1915 г. — боевъ съюзъ съ централнитѣ сили, пакъ за обединение. Друго яче не можеше да бѣде. Богъ ни е свидѣ-

тель, че изживѣхме всички въ неспокойни дни живота си за обединена България. Тя бѣше нашиятъ държавенъ култъ. На нея всичко служеше. Съ кого ще вървимъ, това бѣше отъ второ значение, а главното — за какво да мремъ. И който приемаме като първа цѣль на войната нашето обединение, той имаше нашата постоянна, неограничена и безрезервна кѣтва, за бой до смъртъ сѣ неприятеля. Резултатитѣ сѣ на лице и за двѣтъ войни, по двѣта договора. Всѣки може да каже бѣхме ли се мѣжки, остояхме ли на кѣтвата си. Нашата дума е: вѣрностъ до край. Затова пакъ винаги сме искали на вѣрностъта ни сѣ вѣрностъта да отговарятъ. Прѣди всичко вѣрностъ кѣмъ нашиятъ народъ и чувства и идеали. Ние се съзнаваме въ тѣхно име. Широки или голѣми, върху това дума не може да се повдига. Тѣ не сѣ били скрити при договоранитѣ за война. Всеко наше договаране е за реализирането на тия идеали. Неписанитѣ ни договори гласи „пълно обединение“. Той е договора надъ договоритѣ. Първо, на тоя върховенъ договоръ писанитѣ не могатъ да противорѣчатъ и второ, писанитѣ не прѣчатъ и неограничаватъ пълното изпълнение на неписанитѣ договори — на тия идеали, когато щастното на войната ни е сподобило съ изобилната сѣ-щадростъ и е надминало ограничеността на ума ни въ прѣдвиджѣне събитията. Идеята на писанитѣ ни договори е отъ сърдцевината на неписанитѣ договори за обединението ни. Ние служимъ на писанитѣ договори, които сѣ едно и сѣщо съ написанитѣ въ българскитѣ сърца, за пълно обединение. Така е възникналъ българина да гледа на народностния си въпросъ, съ такава мисль се бие и мре.

Нащо не е било въ състояние да отклони народа ни въ неговия пътъ за обединение въ миналото, а въ настоящето, при постигнатия фактъ, още по-малко, може нѣкой или нѣщо да го отклони отъ реализирането на цѣлостноститѣ си.

Заключението. Договоритѣ ни за народностното ни обединение иматъ единствено изворитѣ си въ идеала на всѣко българско сърце: напълно да се обединимъ! Писанитѣ договори, нито могатъ да противорѣчатъ, нито могатъ да карикатуратъ това обединение. Авторитичниятъ първоначалъ за свѣрване на писаното е убѣдението на всички българи за пълно обединение. При възникнали спорове по писанитѣ договори, авторитетната дума принадлежи на постоянното въ нашия националенъ стрѣмѣжъ: обединение и цѣлостностъ на плѣмето ни.

Тия мисли ни идатъ въ ума прѣдвидѣ настѣпването на прѣговаряната съ нашиятъ сразени врагове. Щастливъ изходъ на войната, какъвто го имаме днесъ, на свѣръзъ и на югъ, едва ли нѣкой е допусналъ. Волята, дисциплината и упоритостта ни трѣбва да се засилиятъ. Основаната за нашата неотстъпчивостъ е, реализацията на обединената България да трѣбимъ, въ неписанитѣ и писанитѣ договори. Толкова повече, че и едни и другитѣ не излизатъ вънъ отъ рамкитѣ на народностната ни етнография и не сѣ отъ сферата на калавия шовинизъмъ. Много страдахе, обилии жърви пролѣхне, нежъ да осигуримъ и дълга народно добруване, което е въ нашето пълно обединение.

ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА.

„Прѣпорецъ“

Тази нова насока на българската политика трѣбваше да съгласува интереситѣ на една можда и затвърдена държава на Балканския полуостровъ, какъто можеше да стане национално обединена България, и споредъ това за Германия, за Австро-Унгария, ка-

мирътъ на близкия изтокъ; дава се просторъ на културното и икономическо развитие на централнитѣ сили, както и се гарантира спокойствие на Европа, на и на свѣта.

Патриотизмътъ на българския трезвентъ народъ наложи едно безупрѣчно слѣдване на избрания пътъ, и българскитѣ войски сѣ храбростъ до самопожертвование изпълниха нѣжната и постоянно усложняваща се задача, като удвѣиха свѣта въ своитѣ побѣди.

Сега, когато прѣдстои да се получатъ политически резултати отъ спечеленитѣ боеве, българскитѣ народъ така да види дѣла, които да оправдатъ думитѣ; той се надева да види земата си обединена и закрѣпена, както я извоюва и, както тя би отговаряла на идеята на едно щастливо рѣшение на балканската проблема. Всѣко оготкление, всѣко колебание въ безрезервната поддрѣпа, която съюзницитѣ дължатъ на България, е накрѣпение на усвоената политика. България се заложи тѣломъ и душомъ, Богъ ѝ помогна, и тя върва, че това що Богъ е създалъ, съюзницитѣ пѣма да се осакататъ.

„Пестеръ Лондъ“

Сѣко така България неможе да допусне, щото Ромѣния да получи Добруджа назадъ, която, като обширно Дунавско прѣдмостово укрѣпление, ще прѣдставлява една постоянна стратегическа опасность за нашия вѣренъ съюзникъ. Въ 1916 год. храбростта на българската войска успѣ да прѣмахне тая опасность. Трѣбва ли, обаче България да прави на ново други опити, не трѣбва ли водѣтъ за винаги да отстрани тоя трѣвъ отъ своето тѣло?

Въпросътъ за свободното сносение по Дунава е сѣко еднакъ воененъ въпросъ и трѣбва да заеме едно широко мѣсто въ прѣговоритѣ. Тукъ и тамъ появото мѣние за едно неутрализиране на на най-долния Дунавъ, като по двѣта брѣга се създаде една неутрална зона, изглежда, че не е едно щастливо разрѣшение на въпроса. Подобни международни споразумѣния, обикновено при избухване на война, не оставатъ неизменни. Най-добрата гаранция за свободата на Дунава сѣ общиятъ интересъ на граничащитѣ страни. Неговото развитие ще бѣде дѣло за общественне слѣдъ войната. Сѣко Ромѣния не трѣбва да види най-погѣтъ отъ коя страна нейнитѣ интереси могатъ най-добре да бѣдатъ защитени.

„Военни Извѣстия“

Още веднажъ България спаси Олюза отъ нѣлини жертви и голѣми усилия, които той може да употреби другадъ. При нахѣсата на Ромѣния, България, плащайки за вѣрностъта сѣ вѣрностъ, безъ да се колебае, удари подния влахъ, който вече се снукаше въ Маджарската равнина; той се забърза отъ сѣбло нанесения ударъ по Добруджанскитѣ полета и бѣше пѣ-късно военно унищоженъ.

Така уравновѣсенитѣ вѣзни, държани отъ изравната ръка на Марса, надтожаха въ полза на Олюза, поне що се отнася до Балканитѣ; малката тежестъ, която хвърли България, бѣше достатъчна на

С. Чилингировъ.

РАВНА ДОБРУДЖА

(Плѣтни бѣлѣзии и впечатления).

Продължение отъ бр 88

Ние отново пѣтуваме въ размисли и пушиятъ цигара подаръ цигара. А фантона продължава да трака по запустѣлия почти междуселски пътъ, на срѣщанѣ ни изпратенъ сѣ „добъръ частъ“ отъ работния българинъ. Селото се показва прѣдъ насъ съ своитѣ кѣтпи, по разхвърлени къщици; току подъ него пакъ се очерта дуранкулашкото блато, опрѣло сѣ широката си страна морето. Отъ далечъ то изглеждаше като огромъ заливъ, въ който би могла да намѣри прибежище и най-големата флота...

— Вятото приджало, — забѣлѣзва бай Юрданъ. Страхъ ми е да не обикалиме прѣзъ Сарж Муса.

Смѣхнѣната му скоро се потвърди. Слѣдъ нѣколко минути на срѣщѣ една жена сѣ забодена на повеса хурка и на прѣдупрѣди, че не е възможно да минемъ направо. Но бай Юрданъ, кой знае защо, вървѣше своитѣ по-раншия прѣдположения, но повѣрѣа и повеса да мине прѣзъ блатото, като отвърна самоуверено:

— Конетѣ сѣ здрави.

— Здрави сѣ, каза тихо жената, но и блатото е дълбоко.

Ние се оставихме на бай Юрдановата самоувереностъ и на здравитѣ му копе. Обаче, бай Юрданъ не поиска да излага и себе си и насъ на изпитания, щѣмъ достигнахме до блатото.

— Брей да му се не видѣше, право имала жената.

— А ти защо не я повѣрѣа?

— Защото, нама милостъ, знаешъ, жената, като ѝ стигне водата, да процаватъ, до политѣ, масли че е потопъ.

— На току възви конетѣ, удари направо прѣзъ посѣвитѣ край блатото да хари бродѣ, обаче, не можа да намѣри толкова скоро. И ние трѣбваше да се разхождаме около частъ пограйъ суходолитѣ, сега залѣто сѣ дълбока вода, дохѣто прѣминемъ на срѣщния брѣгъ.

Селото, прѣди заможно и кѣтно, заможно и кѣтно сега, като се гледа отдалечъ, отблѣзо прѣдстави не чедна гледка сѣ своитѣ изгорѣли и порутени къщи.

А ромѣнитѣ сѣ изгорили почти всички голѣми къщи, много отъ които сѣ били двуетажни. Тѣхната мѣстѣ отъ изрѣшитѣ имѣ неусѣбни срѣщу българскитѣ войски се е излѣла върху беззачитното население и върху благостоянието му, години подъ радъ събирано сѣ пословичната българска работливостъ и сѣстиваостъ.

— Екъ, друго не можаха да направятъ, поне това. И то е подвигъ, макаръ и подвигъ на слабѣтъ и мало думитѣ. Изгорѣха 30 къщи, отвлѣкоха 86 души ведно сѣ всички селски добѣтъ. Върнаха се само трима души.

Това философско схващане на човѣшкитѣ постижения ме изненада. Азъ най-малко очаквахъ да го чуя отъ единъ човѣкъ, скромнѣтъ по положение, скромнѣтъ и по претенции да прѣдѣлѣа човѣшкитѣ отношения. Настѣна, това бѣше подвигъ и изрѣшитѣ подвигъ на налудушитѣ ромѣнски войски и граждански плѣщѣща, който азъ видѣхъ. Ще се гордѣятъ ли ромѣнитѣ единъ денъ съ него, ще го вицѣятъ ли въ славнитѣ страници на своя великъ рабѣ?

Може би...

Слѣдъ частъ ние бѣхме въ Иванлъкъ, старата граница между България и Ромѣния. За нѣкогашното сѣдѣство на Добруджанска земя между тѣхъ двѣ държави говорѣха само двѣта митиншки поста, малки, но хубави сгради, масивно построени. Низкитѣ огради около тѣхъ и мѣдитѣ дръчета, садени не прѣди много години, говорѣха за привѣтливъ зеленчуковъ и цвѣтни градинки, вече изпотѣпени и съборени. Почти съборени бѣха и сградитѣ, на които бѣха отнесени всички дървени части: рами, врати и надѣшитѣ греди на стрѣхитѣ. Отнесени бѣше и главниятъ стѣлбъ на българския постъ, който е вѣрѣлъ покрава надъ верандата, сега джупналъ и прѣчупенъ на дѣѣ.

Vanpa Nanias!

Единъкъ този надписъ само гозори, че прѣди три години до тукъ е можело свободно да стапи български кракъ. Отъ тукъ нататѣкъ българинътъ е трѣбвало да се подложѣ още съ първата крачка на единъ чуждъ режимъ, който го е каралъ да се чувствува чужденецъ въ родната си земя, въ която отъ паметивѣ сѣ живѣли и живѣятъ българи като него. Но дѣсѣ никой не прѣдѣлѣа моя свободенъ пътъ, никой не се рови въ багата ми, никой не надѣрта пахално и нѣдугу въ страницитѣ на моя бѣлѣжнѣкъ. И ако не бѣше тоя ромѣнски надписъ, ни митиншкитѣ постове, ни градинкитѣ около тѣхъ щѣха да ми напомнятъ, че азъ вѣнчавъ въ прѣдѣлитѣ на една държава. Единъкъ тоя — надписъ! Защото, не земата, не и хората въ нея, а тоя само е ромѣнското въ тоя тихъ пътъ.

(Слѣдѣна).

то и за Турция, да има единъ вървеш и силенъ съюзникъ на Балканитѣ. Съ осъществяването на тази идея, дава се човѣшки възможното най-сигурно разрѣшението на балканската проблема и се гарантира това. Това се дължи на географическото и положение.

Тия усилия България направи за своето национално обединение, на което тя посвети ума и кръвта на три свои поколения. И когато тя днесъ отъ северъ постига своя идеалъ, това е плодъ на нейнитѣ жертви и на съдѣйствието на съюзницитѣ и, на които не малко помогна и тя. Услуга за услуга, вървешъ за вървешъ.

Ние сме убедени, че съ помощта пакъ на вървешитѣ си съюзници, ние ще постигнемъ обединението на цѣлокупния български народъ. Само така ще можемъ да бъдемъ полезни, както на съюзницитѣ си, така и на самитѣ насъ, защото ще се отдадемъ вече изцяло на вътрѣшното си прѣусъживане.

„Нойесъ Винеръ журналъ“

Отъ само себе си се разбира, че Добруджа ще бъде отстъпена на България. Отъ постановената на прелиминарни миръ, продължава вѣстникътъ, може да се заключи, че Кюстенджа ще стане свободно пристанище, и че ползуването на нея Ромъния отъ линията Черна-Вода—Кюстенджа ще стане подъ международенъ финансовъ контролъ. Отстъпването на Добруджа, въ голѣмата си частъ, е възврѣщане на отнетата чрезъ вѣроломството прѣвъ Балканската война земя и, отъ друга страна, прѣсъединение на единъ националенъ елементъ въз основа на принципа за самоопредѣлянето на народитѣ. България свързва вѣстникътъ, става най-големата държава на Балканския полуостровъ.

„L'Echo de Bulgarie“.

Исканията, които формулира България, не сж продукувани отъ никакво жажане за отмъщение, нито пъкъ империалистични тенденции. Българския народъ достатъчно си отплати на бойнитѣ полета за нанесената му 1913 г. обида. Колкото пъкъ за империалистичнитѣ побуждения, тѣ сж противни на българската душа и сж чужди на политиката на България, която, свързана неразривно отъ миналото съ Добруджа, иска да възталожи тая връзка и да се осигури отъ всяка опасностъ отъ северъ, усигурайки ѝ очартаната отъ самата природа граница.

„Верлинеръ Тогенблатъ“.

България печели единъ голѣмъ лозъ. Увеличението на нейната сила е извънредно голѣмо. Вѣстникътъ напомня, че българскиятъ характеръ прѣобладава въ Добруджа. Ромъния винаги се е стрѣвила съ изкуствени сръдства да прѣмахне българския елементъ.

„Фосинге Цайтунгъ“.

Начинътъ, по който Добруджа се отстъпва на България има известни прѣимущества за послѣдната. Така всички съюзници гарантиратъ бъдещето влияние на България. Съ това се обявява, че не се каже за завоюване отъ страна на България, а за едно удовлетворяване на България отъ страна на нейнитѣ съюзници. Ние, свързва вѣстникътъ, се радваме, че тѣзи национални искания на България бидоха осъществени. Нашата радостъ се удвоява отъ факта, че и германскиятъ мотъ спомогна за това.

„Миръ“.

Ние не се съжнваме, че въ окончателния договоръ ще се каже изрично, че Добруджа се включва въ прѣдѣлитѣ на България.

Отъ членъ втори на договора, въ който се прѣдвѣжда, че силитѣ отъ четворния съюзъ ще иматъ грижата да поддържатъ единъ търговски пътъ за Ромъния прѣвъ Кюстенджа за Черно море, се вижда, че около тоя въпросъ, както и около въпроса за плаването по Дунава, по които съществуватъ известни спорове още прѣди войната, и съ който сж свързани голѣми икономически интереси, ще да се прѣговори доста, докато се намерятъ най-сполучливитѣ и най-приемливитѣ за всички формули за окончателния договоръ.

Ние не допускаме нито за минута мисълта, че общитѣ грижи на всички сили отъ четворния съюзъ ще изразятъ въ друго освѣтъ въ стопанско търговски комбинации и наредби, чрезъ които ще се уреди, както движението по Дунава, тъй и движението прѣвъ Кюстенджа за морето. Нашиятъ съюзъ би спомогналъ само отъ сполучливото разрѣшението на тия

въпроси. А такава разрѣшене не би било мислитъ безъ пълното запазване на българския суверинитетъ въ териториата, която се отстъпи на България. Централнитѣ сили и Турция отъ една страна и Ромъния, бившата владѣтелка на Добруджа отъ друга—иматъ право да искатъ да си гарантиратъ пълна свобода на търговията по пѣтицата, които минаватъ прѣвъ Добруджа, ала това всичко може да се добие само въз основа на пълно доверие и взаимностъ между съюзницитѣ.

Изъ Добруджа

гр. Кюстенджа.

На 2-я того пристигна първиятъ транспортъ отъ освободенитѣ отъ Молдова кюстенджанци — българи и турци. Тѣхното посрѣщане става по специално прѣварително наработена програма. На гарата бѣха се стекли всички ученици и ученици отъ българското и турското училища, които очакваха своитѣ обични учители, грабати прѣди година и половина изъ тѣхната дѣтска сръда отъ ромънската кастова олигархия. Перонътъ бѣше почернялъ отъ народъ, на чело на който стоеше г. Генералъ Назимовъ и всички офицери. Точно въ 11 часа пристигна многоочаквания влакъ. Воената музика засвира маршътъ на Добруджа и „Съюзница разбойница“. Сръщата бѣше покрѣтителна Майки, жени, дѣца се хвърлиха въ обятията на своитѣ близки и зарониха горчиви сълзи, проклиняйки ония, които прѣди 18 мѣсеца бѣха немилостивы къмъ тѣхъ. Свещеникъ Икономовъ съ прочувствени слова, които затрогваха до сълзи, пригвѣтствува отвлеченитѣ кюстенджанци въ освободения имъ съ обилно лѣта съюзническа кръвъ, роденъ градъ. Той завърши съ думитѣ: „Разказвайте на своитѣ дѣца за своитѣ мъчения, а тѣ ще разправятъ за славнитѣ подвизи на българскиятъ герой. Разказвайте ни за нечутия влашки варваризмъ, а ний ще ви разкажемъ за славната епопея на българската военна мощъ. Свободата днесъ грѣе върху нашата скъпа родина, некупена съ кръвта на войскитѣ на Четворния непобѣденъ съюзъ“. Послѣднитѣ му думи даа живѣе Царятъ, Багъерътъ, Австро-унгарскиятъ Императоръ и Султанътъ се заглуши отъ подетото отъ всички страни мощно ура!

Отговори отъ страна на освободенитѣ отвлечени директорътъ на Кюстенджанското българско училище Върбановъ за милото посрѣщане и благодарни на всички ония, които не ги забравиха въ изгнанието имъ, а неспирно дѣйстваха за тѣхното освобождение. Той за върши съ изразъ на чувства за вървешъ къмъ Царя и България и отдаде заслужената починъ на съюзнитѣ войски, които съ своата легендарна храбростъ и себеотрицание сж първитѣ виновници за тѣхното освобождение отъ пѣтъ.

Морето отъ хора въ медствие се отпрати за града и направи шумни овации на г. генералъ фонъ Угертъ, на германския градски комендантъ и на нашия окръженъ управителъ. Говориха отвлеченитѣ учители Върбановъ и В. Поповъ, засвидѣтелствувайки своитѣ благодарности тѣмъ и на съюзнитѣ държави.

Вечерта въ „Грандъ хотелъ“ имаме сръща на чина бира между гражданитѣ и отвлеченитѣ, а на слѣдния денъ, въ честъ на завърналитѣ се, при прѣпъленъ салонъ, юнашкото дружество даде въ българското училище първо по своята програма и невидено до сега отъ кюстенджанци забавление.

Датата 2 мартъ ще остане исторически денъ за градъ Кюстенджа.

По прѣговоритѣ за миръ съ Ромъния.

Букурещъ. 9 III. Българския министъръ г. Тончевъ, който прѣдседателствуваше днешното пленарно заседание, откри послѣдното съ слѣдната рѣчь: Убѣденъ се че всички народи, които се прѣдставляватъ тукъ, очакватъ съ нетърпение края на нашето дѣло и, когато всичко говори въ полза на едно бързо оталождане Българската делегация, която имамъ честъ да прѣдставявамъ, е дошла тукъ съ твърдото и лоялно желание бързо да сключи миръ. Нашата добра воля ще посрѣщне съ готовностъ всяка инициатива отъ естество да установи между съюзнитѣ сили и Ромъния едно трайно положение. Честитѣ, че мога да прѣдседателствувамъ днесъ засѣданнето на конференцията, изказвамъ пълна надежда, че практическия резултатъ на разисквания трѣбва да служи като залогъ за трайността на нашитѣ рѣшения.

Берлинъ. Швейцарския печатъ се отзовава така за прелиминарния миръ съ Ромъния.

„Вазелеръ Нахрихтенъ“ пише: Ромъния придобива сравнително спосни условия. Не е само формалностъ, гдѣто Добруджа се отстъпва на съюза, а не направо на България, понеже сжествува опасение, че Турция ще се сагласи съ прѣсъединението на Добруджа къмъ България, само ако послѣдната ѝ повърне отстъпената по-рано територия около Одринъ. Турция ще може да използва за това наистинското си силно положение въ Съюза, за който тя е по важна отколко България. Гарантирането отъ цѣлия съюзъ на търговския пътъ за Ромъния прѣвъ Добруджа доказва, че Германия и Австро-Унгария не искатъ да прѣдадатъ Ромъния на България. Бесарабия може да

биде дадена въ бъдеще отъ централнитѣ сили на Ромъния, ако послѣдната даде доказателства на благонадежностъ.

По сѣщия поводъ „Националъ Цайтунгъ“ пише: Отстъпването Добруджа на Съюза, а не на България, може да стане важно. Съюзъ ще направи добръ, ако даде на Ромъния като компенсация Бесарабия. Това би било умно, особено отъ германско становище, за да се създаде единъ противовѣсъ сръщу България, чиято жадностъ е безмѣрна. Послѣдната ще получи, и то съ повече право и Македония, а може би и Моравската долина и за това трѣбва да се избѣгне всяко разпожсване на Ромъния и Гърция, въ интереса на равновѣсието, нѣмче Ромъния не заслужава толкова съчувствие, като Русия. И Букурещкия миръ е пасивенъ миръ, както мирътъ съ Русия, обаче морално безспорно по оправданъ, поне за сега. Ромъния вѣже въ войната съ завоевателни империалистични намерения.

В. „Нойе Цюрихеръ Нахрихтенъ“ казва: Ромъния намѣри единъ твърдъ милостивъ съдѣла на нейната изгнана. Намѣстена тя трѣбва да отстъпи Добруджа на България, която етнографически, географически и политически трѣбва да принадлежи къмъ България. Окончателенъ миръ прави България първа сила на Балканитѣ.

В. „Журналъ де Женевъ“ пише: Ромъния економически, военно и политически ще бъде частъ отъ Централна Европа. Българитѣ, съ една изкуствена пропаганда, позовавайки се едно слѣдъ друго на историчата, етнографичата и стратегичата, успѣха да скриатъ истината и да докажатъ правото си пакъ Добруджа. Алексиятъ на Добруджа къмъ България не е само единъ атентатъ сръщо правото; тя лишавя Ромъния, въпрѣки нейнитѣ признаци права върху тая страна, отъ всяко съприкосновение съ морето. Тя я разсича морално и материално и осъществява съ единъ замакъ хегемонията на България на Балканитѣ. Сама Германия най-напрѣдъ се побоя отъ тѣзи послѣдци, но Фердинандъ, обѣщанъ на редовни договори, е загворилъ високо и Германия е трѣбвало да отстъпи. По този начинъ, една територия економически необходима за Ромъния, а безполезна за България, промѣня своя господаръ. Това е най-голямото завладѣване, което послъ зародишъ на нови войни. Българитѣ се поманиха прѣдъ очитѣ на свѣта да скриатъ несправедливостта на своитѣ искания Унгарцитѣ не си сториха и този трудъ, може би, защото нѣмаха врѣме. Но българскитѣ аветити изостриха тѣхъ на унгарцитѣ отъ името на военна съображения, защото други липсватъ. Ромънскитѣ ошница трѣбва да минатъ подъ чуждо владѣчество Общаща на Ромъния Бесарабия въ замѣна на Добруджа, по когато е дошло до подписване, за Бесарабия и въпросъ не е станало.

Изъ Чужбина.

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

Лордъ Сесилъ за японската експедиция.

Лондонъ. 9 III. Споредъ „Райтеръ“, Лордъ Робертъ Сесилъ, въ една публична рѣчь заявилъ слѣдното:

„Като независими и суверенни държави, Япония може да прѣдприеме всичко, което нѣмри за добръ. Азъ не бихъ се почудилъ, ако Япония, по съображения отъ собствени и общъ интересъ, прати войски въ Сибиръ, за да осуети германскитѣ планове, прѣлажи германизацията на известни руски области. Политиката на Германия не прѣслѣдва нищо друго, освѣтъ завоюването на свѣта. Тя е съварила войски въ Алядскитѣ острови, отъ гдѣто ще иска да влияе върху възникната политика на Финландия и цѣлото руско кралѣство. Германия ще заеме, ако не е залоа вече, Одеса, същеврѣшено тя иска повършането на изгонитѣ и Чернокорикитѣ престанища на Турция. Ще навършимъ, пропие, голѣмо прѣстъпление, ако не сторимъ всичко, за да осуетимъ тия германски планове.“

Мобилизирано японската флота.

Амстердамъ. 10 III. Споредъ „Морингъ-Постъ“, на 5 мартъ бидоха сакани наборитѣ отъ Японския флотъ отъ послѣднитѣ 5 години.

Съръ Карсонъ за мира.

Лондонъ. Съръ Едуардъ Карсонъ, говорейки въ Дуъръ по въпросъ за мира казалъ:

„Ние се биемъ не за единъ скършенъ миръ, но за единъ справедливъ миръ. Въ германскитѣ рѣчи азъ не виждамъ нищо, което да води къмъ подобенъ миръ. И не мога да разбера тия англичани, които намерятъ нѣщо хубаво и възвизано въ рѣчитѣ на хора, що прѣдварително сж извършили толкова вѣрства.“

Америка за окупирането на Сибиръ.

Ротердамъ. Ню-Йоркския кореспондентъ на „Деелъ Мейлъ“ съобщава, че Америка съвѣтъ не гледа добръ на една евентуална японска експедиция

въ Сибирь. Никакви териториални придобивки казва вистински, не са въ състояние да обезпечат Япония, сръбско-азиатското изгубване на американското прикритие.

Американският военен секретарь въ Франция

Лондон. Въ понеделник г. Вакер, секретарь на военния министър въ Съединените щати, пристигнал въ Париж.

Преди представителите на пресата, господин Вакер заявил следното:

„Цялата на моето пътуване въ Франция е да конферирамъ съ генералъ Персигъ, да направя прегледъ на американския експедиционен корпусъ и да инспектирамъ тия линии и тия служби, които ще бъдатъ възложени на нашата армия, която ще дъсегнува заедно съ тая на нашите съюзници; да се срещна съ великия пълководецъ, който командуваша голъма армия, която до сега е държала тая храбро сръбско най-силните неприятелски нападения; да уредя въпроса за прѣвоза на военните материали и хранителни припаси, най-необходимите нѣща за една голъма армия, която е назначена да извърши важни дѣла за бъдещето на цивилизацията и културата“.

Въ Сибирь.

Воринъ. Споредъ Парижките вѣстници, Япония е отправила бойни кораби за Владивостокъ. Тѣмъкашниятъ японски жители напущали града и се отправяли за родината си.

Стокхолмъ. „Хаваст“ се научава отъ Петроградъ, че чуждестранните консули въ Владивостокъ са отправили единъ категорически протестъ до руското правителство, противъ взетиятъ напоследъкъ отъ негова страна политико-економически мѣрки, по отношение на крайния изтокъ, мѣрки, които застрашавали послѣдния.

Ефектътъ отъ рѣшъта на Лансдоунъ

Ротердамъ. „Нюз Ротердамше Курантъ“ се научава отъ Лондонъ: Едно събрание на привърженици на лордъ Лансдоунъ рѣши да искаже на послѣдния благодарности за неговиятъ му изказване, въ които Лансдоунъ бѣше казалъ, че декларацията на графъ Хортлингъ е голъма стъпка напредъ къмъ мира. Събраниято рѣши да свика въ цѣлата страна подобни събрания, като се падава, че Лансдоунъ ще поеме прѣдседателството имъ.

По акцията на Япония въ Сибирь.

Лондонъ. „Дейли Нюзъ“ се научава отъ въродавно мѣсто, че относително японската намѣска въ Сибирь по принципъ е постигнато окончателно споразумѣние, но въпросътъ ще бъде отложенъ, до като се получи докладъ на английския посланикъ, който ще започне да поиска съвѣдомление отъ японското правителство по слѣдните два въпроса: 1. Върху кои трансибирски желѣзнопътни линии Япония възнамѣрва да приложи своите мѣрки за военна закрила 2. Дали Китай ще поддрѣжи Япония и въ какви разбиръ.

Декларацията на Клемансо.

Лондонъ. Въ своята политическа рѣчь въ камарата, рѣчь, която е била посрѣщана съ бурни аплодисменти, Клемансо е резюмиралъ тѣхъ своята външна и вътрѣшна политика:

„Отъ насъ искаятъ миръ колкото се може по-скоро, миръ, който н азъ желая. Но азъ искамъ миръ не такъвъ, какъто иска да ни наложи пруски милитаризмъ. Моите дѣветъ по външната политика е: азъ ще воювамъ; по вътрѣшната — същото. Ние сме въ съгласие съ нашите съюзници. Русия ни извѣща; въпрѣки това, обаче азъ ще продължавамъ войната. Немската Ромъния е принудена да капитулира; това, обаче, не ще ме спрѣ отъ да продължа войната до послѣдния часъ, защото ние сме които, на края ще имаме побѣдата“.

Камарата одобри тая политика на Клемансо съ 400 противъ 65 гласа, като единогласно прѣдложи, щото министъръ-прѣдседателя да продължава съ по голъма енергия тая своя политика.

ИЗЪ РУСИЯ

Стокхолмъ. Споредъ официални съобщения, руски войници и червено-гвардейци се настанили въ Финландия, като военни поданици — нѣщо, съ

което заобикалятъ условията на мирния руско-германски договоръ.

Лондонъ. На „Дейли Мейл“ съобщаватъ отъ Петроградъ, че отъ свиканитъ отъ Москва и окрѣгу доброволци въ Червоната армия, са се явили само 2700 души, ахъсто очакваното число 60,000 чело-вѣка. Населението, споредъ самия вѣстникъ, продължава да напуска Петроградъ.

Париградъ. Една Османска делегация оти-тува за Трапезундъ, за да мѣлю въ прѣговори съ намиращата се тамъ делегация на Кавказката ре-публика.

Петроградъ. „Райтеръ“ съобщава, че Троц-ки подаль отставката си, като народенъ комисаръ на външните работи.

Лондонъ. „Дейли Мейл“ узнава, че болше-викитъ са хвърлили въ въздуха всички мостове, на-миращи се по сибирската ж.п. линия, на едно раз-стояние 50 мили отъ Манджурската граница.

Хроника

Хеджларци за отвлечениетъ. Жителетъ на с.Хед-жларъ, тулчанска околия, са събрали по между си 321 левъ за подпомагане.

Обезщетяване пострадали отъ Ромъния Българ-ското прѣдставителство въ Букурещъ, садебно отдѣ-ление, съобщава, че съ наредба отъ Генерал-губернато-ра отъ 14 януари 1918 год., подъ № 44235 се съ-обшава, че управителниятъ щабъ (Verwaltungsstab) се утълномощава да развѣнне щетитъ, причинени на съ-юзнитъ поданици отъ интернирания и секвестриранията вслѣдствие всевъншната война, както и да опрѣдѣли и стбере обезщетението, което общинитъ трѣбва да из-платятъ. Опетениятъ съюзнически поданикъ трѣбва най-късно до 1 юли т. г. да прѣдстави писмено или-устно на управителния щабъ тукъ своите претенции за обезщетението на което претендира, да ги обоснове съ-факти, като посочи и на доказателства. Претенции прѣдставени слѣдъ горната дата се оставатъ безъ пос-лѣдствие, освѣтъ, ако се докаже, че забавянето имъ не е по-вина на молителя. Прѣдставенитъ вече въ пѣ-кон другъ учрѣденъ молби за подобни обезщетения трѣбва веднага да се съобщатъ на управителния щабъ, който ще изиска книгата и ще нареди потребното за по-натѣшния имъ ходъ.

Молбитъ за вреди и загуби на български под-аници, написани само въ областта на окупираната Ромъ-ния (Ромъния и Стара Добруджа, изключая нова Доб-руджа) и за времето отъ надвечерното на намѣсата на Ромъния на войната, прѣвъ време на интернирането, прѣвъ войната и слѣдъ войната за поска и стопански реквизиции и секвестрирания извършени, било отъ ро-мънските власти, било отъ съюзническите и за щетитъ отъ войната: външния, изстѣпления, интернирания, бом-бардировки, пожари и пр.

Молбитъ отъ български поданици живущи гдѣ и да било за безспорни искове само противъ ромънски поданици, частни лица, дружества, банки и общини противъ ромънската държава, само противъ сѣдиш-щата и Управление на желѣзницитъ.

Нѣма да се приематъ:

1. Молбитъ за вреди и загуби отъ 1913 г. и въ-обще прѣди надвечерното на намѣсата на Ромъния въ послѣдната (сегашна) война

2. Молбитъ за реквизиции, секвестри и щети отъ войната, изстѣпления, интернирания и пр., които са нанесени въ областитъ на Силистра, Тутраканъ, Доб-ричъ и Вачичъ, частта, която до Букурещкия дого-воръ 1913 г. принадлежеше на България.

Молбитъ противъ ромънското правителство, които поне за сега още не могатъ да се реализиратъ.

Войнинитъ сѣмейства. До 8 т. и. комитетътъ за подпомагане бѣднитъ войнински сѣмейства е раздалъ 137,191,196 лв. на тия сѣмейства, като е подпомагалъ всичко 185,131 сѣмейства съ 555,393 члена.

По реквизицията. Съ царски указъ се утъврд-ватъ постановленията на министерския съветъ относ-телно опѣката на реквизираны прѣдмети и здания и по възмѣщането на реквизицията. Опѣката на реквизи-ранитъ прѣдмети и помѣщения трѣбва да става въз- основа и въ рамкитъ на нормиранитъ цѣни, ако такива има. Ако нѣма нормирани цѣни, реквизиционнитъ коми-син опрѣдѣлятъ цѣнитъ, като се ръководатъ отъ на-зарнитъ цѣни. За опрѣдѣлянето наема и на реквизи-ранитъ помѣщения, реквизиционнитъ комисии се прѣдър-жатъ къмъ мѣстнитъ условия и цѣни, като иматъ прѣдъ-видъ и послѣднитъ договори за наема на тия помѣще-ния. Всички опѣнки, извършени отъ окоп. и градски реквизи-комисии, които не надминаватъ 3000 лв. и сръбну които нѣма реквизиция ще се възмѣщатъ веднага

Синъ камѣтъ за лозаритъ. Дирекцията за С. Г. и О. П. е взела на време мѣрки за снабдяване на лоза-ритъ съ синъ камѣтъ, частъ отъ който е на пътъ за България. Това, като знаятъ лозаритъ, нека не се по-даватъ на спекулациитъ за синъ камѣтъ.

Разпоредни на Дирекцията за С. Г. О. П. (Союза-каустикъ) се обявява за прѣдметъ отъ първа необхо-димостъ и се поставя подъ възбрана. Всѣки притежа-тель на сода каустикъ е длъженъ да декларира прѣдъ-районния комитетъ въ срокъ отъ два дни. Всѣки прите-жателъ на сода каустикъ, който е декларира прѣ-тежаваната отъ него сода каустикъ прѣдъ икономич-ския отдѣлъ на Дирекцията за С. Г. О. П. съгласно заповѣдъ № 700, е длъженъ повторно да я декларира, като се отчете за продаденото количество. Комитетътъ иззематъ содата каустикъ по 6 лв. кгр. общи-митена бруто за кето. Содата каустикъ въ разбитъ ва-рели за дребна продажба ще се остави у притежате-литъ за да я продаватъ по 8 лв. Вносътъ на сода е свободенъ. Тя се изнема франко гара София или кон-да е пристанище по 6 лв. кгр. Иззематъ сода се про-дава на населението съ купони или списѣкъ като са-спазва да не се дава по вече отъ 1 кгр. на сѣмейство въ срокъ отъ 6 мѣсеца. Цѣната се опрѣделя отъ район-ния комитетъ. Разпрѣдѣлянето на содата каустикъ за на-селението между комитетитъ става отъ Дирекцията.

Лунсознитъ стоки, като манифактури, галантерия, книжкарни, хартия, часовници ще се продаватъ съ 15% печалба, само, ако се внесатъ до 7 априлъ. Слѣдъ-тая дата всички тия стоки, както и слѣднитъ: обуща, захарни вѣдѣлня, дѣски играчки, музикални инстру-менти, бимутерия мебели и други луксозни стоки, ще се продаватъ по цѣни, които ще се опрѣдѣлятъ отъ Дирекцията, икономически отдѣлъ. За тая цѣлъ всѣки вносителъ на стоки е длъженъ да прѣдстави фактуритъ въ икономически отдѣлъ.

Силистренци за своята родина. Силистренскитъ граждани са отправили една телеграма до Централния Добруджански Народенъ Съветъ, съ която правятъ по-зивъ за недвусмисленото поставяне въ договоритъ съ Ромъния клауза за отохпването родината имъ на Бл-гария, тѣхното общо отечество.

Една молба за поддрѣпа. Понече при опожаря-нето на прогимназията не са спасени никакви книги ни отъ ученическата, нито пъкъ отъ учителската би-блиотека, учителската сѣстъ при Балчикската сѣсена прогимназия моли най-учитиво всички издания въ Пар-ството на на научни и литературни издания да под-дрятъ по единъ екземпляръ отъ изданията си въ полъ на опожаренитъ библиотеки.

На дарителитъ съвѣтъ прѣварително изказа своитъ благодарности.

При реквизиране на работни добитѣкъ трѣбва да се спазва чл. 4 отъ закона на реквизицията, а именно да не се реквизира крайно необходимия работенъ до-битѣкъ.

Народо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“

с. Гърлица.

Кулю Златевъ, Петъръ Ивановъ, Тодоръ И. Скор-челковъ, Георги Василевъ и Русачъ Димитровъ по 20 лв., Димитъръ Петковъ 40 лв., Атанасъ Даневъ 50 лв.

с. Алмаллий.

Недѣлка Тодорова 50 лв., Руси Р. Апостоловъ Драгли Недѣлчевъ, Юрданъ Кръстевъ, Юрданъ Из-декановъ по 100 лв., Маринъ Чолаковъ 20 лв., Иванъ Кескиновъ 100 лв., Юрданъ Илиевъ 150 лв., Илия Недѣлчевъ 100 лв., Иванъ Д. Тракиевъ 200 лв., Ва-силъ Енчевъ 20 лв., Стефанъ Атанасовъ, Борисъ Ди-ковъ по 100 лв., Паню Кръстевъ 20 лв., Иванъ Три-фоновъ, Георги Маноловъ по 20 лв., Герги И. Гергевъ 50 лв.

с. Есе-кѣй

Тодоръ Топоровъ, Танасъ Гицовъ по 100 лв., Им-на Т. Гицова 50 лв., Костадинъ Петровъ 100 лв., Све-щенъкъ Краевъ 50 лв., Михаилъ Ивановъ 25 лв., Ма-ринъ Т. Топоровъ, Иорги Николовъ по 20 лв., Коста-динъ Колевъ 40 лв., Стефанъ Гойчевъ 50 лв., Христо И Чобановъ 100 лв., Стоянъ И. Чобановъ 10 лв., Иванъ Колевъ, Добри Танасовъ по 20 лв., Александъръ И. Ивановъ 100 лв., Костадинъ Танасова 20 лв., Колю Ди-митровъ 50 лв., Павли Гицовъ 10 лв., Лочю Добровъ 20 лв.

с. Гърлица.

Станчо Д. Стойковъ 100 лв., Драганъ Петковъ 40 лв., Кръстю Ючевъ, Кръстю Ивановъ, Руси Госло-диновъ, Илия Костадиновъ по 20 лв., Петъръ Драганъ 100 лв., Бачо Василевъ и Миланъ Енчевъ по 25 лв., Алекси Съртмачий, Хатинъ Русевъ и Мирчу Михайловъ по 20 лв., Хараламби Ив. Дулигеровъ 40 лв., Иванъ Гергевъ 20 лв., Гергина В. Валчева 40 лв., Никола Ди-митровъ 20 лв.

с. Куйджукъ.

Митю Атанасовъ 30 лв., Златю Митевъ 20 лв., Тифчу Димитровъ 12 лв., Желю Ивановъ, Петъръ Ге-оргиевъ по 10 лв., Иванъ Г. Азджиевъ, Стоянъ Недѣ-ла Рада Тивчева, Георги Статевъ и Петъръ Атанасовъ по 20 лв., Димитъръ Атанасовъ 45 лв.

Всичко 3242-

Отъ бр. 104 89,82246

А всичко лв. 93,06446